

SOTA EL PONT

“Troben mort el “violador...”

Ho he entès bé?

Calma! Torna-t'ho a llegir, Blanca. Calma!, calma!

“Troben mort el “violador...”

Aquells ulls embogits, que espurnejaven foc, els tinc clavats encara. El forcejament. El cop sec que em vaig donar contra el terra quan em va fer caure. Els meus crits sota el pont, ofegats pel brunzit eixordador dels cotxes que passaven per sobre. Les pedres fredes que se'm clavaven a l'esquena. La seva pudor, barreja d'alcohol i de suat, estripant-me, arrancant-me els pantalons. Obrint-me, trencant-me les cuixes, les cames. La seva respiració entretallada. El seu sexe que m'esquinçava. El seu plaer fastigós. I després tot el pes del seu cos, com un mort, desplomant-se sobre meu, esclafant-me. Ho tinc tot clavat encara.

No sé com vaig arribar a casa.

Després, els somriures de la policia, que com anava vestida jo, que què li havia dit, que si ja el coneixia, que si l'havia vist abans, que com havia anat. I altra vegada, preguntes i més preguntes: Quina hora era? On anava, D'on venia? La pressió perquè fes una descripció completa de l'home, però jo només recordava que em seguia, que em feia poca gràcia, que havia accelerat el pas, que finalment m'havia posat a córrer i que m'havia atrapat sota el pont, i la por, la pudor, els ulls, el mal. El reconeixement dels forenses, una altra violació! I altra vegada torna a explicar com havia anat, com ho havia fet per reduir-me, com m'havia violat. Fins que em van deixar.

Si hagués pogut plorar...

Però només estava astorada, esporuguida, i amb una naixent ràbia que és el que m'aguantava. Ràbia contra el violador, contra la policia, contra els forenses, ràbia que amb

el temps se'm va estendre contra tot i contra tothom. I encara sort de les pastilles que em donaven. Fou com si m'haguessin posat una sordina a l'ànima. Encara no les he pogut deixar.

No podia sortir al carrer. La por em paralizzava.

És mort?

I aquell mareig, aquella nàusea, aquell fàstic, al cap de poques setmanes. Aquella pudor d'alcohol i de suat que no em deixava. No parava de vomitar. Aquells ulls i aquell mal. No menjava. Treia només bilis. No menjava per més esforços que fes la mare preparant-me els meus plats preferits. Pobre dona, com va esforçar-s'hi! Va ser terrible fins que no em van deixar avortar. I aquell metge que em va tractar d'assassina. Que em va voler convèncer que tingués el fill. Que un fill és una benedicció. Que el donés en adopció, si no el volia. Que era un acte de generositat. Que hi ha dones que no en poden tenir de fills. Però jo no podia, no podia tenir-lo nou mesos dins meu. No el podia suportar ni un minut més. Com podia portar al món un fill amb aquells ulls embogits i encesos del violador que segur que ja tenia el fetus? Com podia deixar que s'alimentés de la meva sang? Els pits se m'inflaven, els mugrons em tibaven. Tornava a vomitar.

Si hagués pogut plorar...

Mort?

Vaig reprendre la meva vida. Però la por, el pànic de tornar-me'l a trobar em paralizzava. Només passava per carrers plens de gent, plens d'aparadors, carrers bulliciosos i il·luminats. I sempre acompanyada. Feia molta volta per evitar el camí que passa per sota el pont per arribar a casa. I per tot arreu em pensava que em podia seguir. I si no era ell, qualsevol altre podia ser un violador. Tenia por de tots els homes.

El van agafar i el van condemnar. Hi havia moltes més violacions i també raptos al barri. Quan va fer setze anys que estava ingressat, quan jo ja estava més relaxada, el van posar en llibertat. Va ser revivre tota la història, tornar al malson de sentir que em seguien

per tot arreu, tornar a no poder anar sola. El van tornar a ingressar. Vaig respirar. I al cap de quatre anys més de presó com que ja havia complert la seva pena, el van deixar en llibertat. I amb la seva llibertat altra vegada va tornar el meu pànic. Ho havia de superar. M'havia de fer a la idea que no el tornarien a tancar. Que tenia dret a un tractament i a intentar rehabilitar-se. Em van explicar el tractament que fan als violadors, si voluntàriament l'accepten. Fa vuit anys d'això. I ara l'han trobat mort.

Mort? Sí, mort! No m'ho he inventat. Ho diu ben clar, l'Ara. El tinc aquí les mans!
“Troben mort el “violador de la Vall d’Hebron” en una zona boscosa...”

Aquell fill ara tindria trenta anys. I jo n'he complert quaranta-cinc. En tenia quinze, llavors. Ja no podré tenir cap fill. I tanta il·lusió que m'hauria fet! Visc amb la mare. No tinc parella. Les teràpies psicològiques i la medicació ja no em poden ajudar més. Quan el Pau, pel meu aniversari, em va aparèixer amb aquell pom de bujacs vaig tornar a sentir aquella pudor i aquell mal. Vaig veure aquells ulls embogits i encesos, em va venir aquella por que em paralitza, aquella ràbia i aquella nàusea. Me'n vaig acabar allunyant. I ara quan el Jordi em va dir que em convidava a sopar a casa seva, que faria un llobarro al fonoll que li surt molt bo, em va passar el mateix.

Si pogués plorar...

Em sembla que estic plorant.

Teresa Carbonell